

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Στο πρώτο μέρος της βιογραφίας του ο διάσημος Έλλην πρωτοπαλαιστής διηγείται τα παιδικά του χρόνια στην πατρίδα του, το Κατσιπόδι, και μάς παρουσιάζει τον πατέρα του, ο οποίος ήταν πολύ αυστηρός, πράγμα που ένωχλούσε τον φιλελεύθερο και άτιθασσο μικρούλη. Ο πατέρας του Λόντου έχαιρε επίσης φήμη ανθρώπου άκαταθλήτου σωματικής δυνάμεως. Μια μέρα ο Λόντος τον είδε να παλεύει με έναν νέο συντοπίτη τους πουχε άκούσει να μιλάει για τη δύναμή του και πήγε και τον προκάλεσε σ' ένα πρόχειρο μάτς, έξω στο χτήμα του. Ο πατέρας του Λόντου νίκησε φυσικά το νέο, αν και ήταν πειά περσασμένος στα χρόνια. Αυτό ήταν το πρώτο παλαιστικό μάτς που είδε ο Λόντος, μικρός ακόμα. Ο πατέρας του Λόντου ήθελε να κάνει το γυιό του αξιωματικό. Η μητέρα του τον ήθελε παπά. Μά ο διάσημος παλαιστής τράβηξε δικό του δρόμο, φεύγοντας σε λίγο για την Άμερική, όπου άρχισε ή θιοπάλη και ή μεγάλες της ζωής του περιπέτειες. Διαρκώς θρίσκεται στα γυμναστήρια. Άσκειται, παλεύει, δέρνει και δένεται από τους άλλους φιλάθλους νέους!

Γ'

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΕΙΔΙΑΜΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Η ζωή αυτή της σκληρής θιοπάλης — έξακολουθεί ο Λόντος — συνεχιζόταν επί καιρό, εγώ όμως δεν άπογοητεύομαι. Άπεναντίας μου φαινόταν κι' αυτό σαν ένα είδος σπόρ. Μ' άρεσε να παλεύω με τη ζωή και να την νικάω, όπως νικούσα τους αντίπαλους μου. Ήμουν άλλωστε πάρα πολύ νέος και σ' αυτή την ηλικία είνε κανείς πάντοτε αισιόδοξος. Τις ώρες που είχα δουλειά εργαζόμουν σκληρά και τις ώρες που ήμουν ελεύθερος γυμναζόμουν παλι σκληρά.

Έξαφνα μου έτυχε κάτι που μου έδειξε το δρόμο που θάπρεπε ν' ακολουθήσω στο μέλλον: Μου τηλεγράφησαν από το Ορεγον, μια από τις δυτικές πολιτείες της Άμερικής αν θέλω να λάβω μέρος σε μια πάλη. Άν νικούσα θά έπαιρνα γι' άμοιβή πεντακόσια δολάρια, είδεμ ή ως μόνο κέρδος μου θά είχα το ξύλο. Φυσικά έδέχθηκα με μεγάλη προθυμία. Άντίπαλός μου ήταν ένας Άμερικανός λατόμος, πολύ γερός άνθρωπος και καλός παλαιστής. Επάλαψα μαζί του. Η πάλη ήταν αρκετά σκληρή, κράτησε πενήντα πέντε λεπτά της ώρας, στο τέλος όμως τον ένίκησα.

Έτσι έξησφάλισα τα 500 δολάρια που ήσαν για μένα μια μεγάλη χρηματική ανακούφιση. Δεν κάθησα βέβαια με σταυρωμένα χέρια ώσπου να τα φάω τα χρήματα αυτά αλλά για ένα ώρισμένο χρονικό διάστημα είχα άπαλλαγή από την άγωνία του τί θά γίνει αύριο. Δεν ήμουν ύποχρεωμένος να δέχομαι οποιαδήποτε δουλειά κι' αν μου παρουσιαζόταν μόνον και μόνον για να κερδίσω τον έπιούσιο, μπόρεσα να γυμνασθώ πιο άνετα.

Άλλά όλα τα ώραία πράγματα έχουν ένα τέλος και τα πεντακόσια δολάρια δεν άργησαν κι' εκείνα να τελειώσουν. Κ' ή θιοπάλη ξανάρχισε από την αρχή. Πότε είχα δουλειά, πότε δεν είχα, πότε έτρωγα, πότε δεν έτρωγα, πότε είχα που να κοιμηθώ και πότε κινδύνευα να μείνω άστεγος. Όπου εύρισκα δουλειά δεν την άφηνα, αλλά δεν μπορούσα να μαζέψω και ποτέ μου λεφτά, γιατί κάθε τόσο στοιχημάτιζα με φίλους μου έκατο δολάρια πως θά τους νικούσα στην πάλη και συχνά την επάθαινα κι' έχανα τα έκατο δολάρια κ' ήμωνα κι' ο νικημένος.

Στο τέλος όμως άντελήφθην ότι αυτή ή δουλειά δεν θά μπορούσε να κρατήσει επί πολύ καιρό. Το είχα πάρει πειά άπόφασι να έπιδοθώ άποκλειστικά στην πάλη, αλλά έβλεπα ότι στις Δυτικές Πολιτείες δεν μπορούσα να έχω κανένα μέλλον.

Άπεφάσινα λοιπόν να πάω στην Νέα Υόρκη όπου γίνονταν πολλές παλαιστικές συναντήσεις. Βρισκόμαστε τότε στο 1919, μόλις είχε τελειώσει ο πόλεμος και στην Άμερική ήταν πολύ μεγάλη κίνηση. Έγώ ήμουν τότε μόλις είκοσιενός χρόνων, αλλά είχα μεγάλες φιλοδοξίες. Ήθελα να πάω στην Νέα Υόρκη για ν' άναμετρηθώ και με τους καλούς παλαιστάς, να ιδώ αν αξίζω τέλος πάντων τίποτε και να γίνω γνωστός. Ός τότε, είτε ήμουν, είτε δεν ήμουν, κανέναν δεν με λογάριάζε, ούτε ήταν καν γνωστό το όνομά μου στους άθλητικούς κύκλους. Βρισκόμουν άλλωστε όλομόναχος γιατί δεν καταδεχόμουν να ζητήσω την προστασία κα-

νένος. Είχα πολύ άνεξάρτητο χαρακτήρα και ήθελα να έπαρκώ μόνος μου στις αναγκες μου.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Πήγα λοιπόν στην Νέα Υόρκη κι' έλαβα μέρος σε πολλά παλαιστικά μάτς, αλλά όχι σοβαρά. Η μόνη σοβαρή πάλη που έδωσα ήταν με έναν Έλληνα, τον Δημητρέλλη, ο οποίος ήταν γνωστός και στην Ελλάδα και στην Άμερική.

Την πάλη με τον Δημητρέλλη την ώργανωσε ο διοργανωτής της Νέας Υόρκης, αλλά εγώ μόνος μου του την έζητήσα, γιατί είχα καταλάβει πως ο μόνος τρόπος για ν' άναδειχθώ ήταν να παλαίψω με κάποιον πραγματικά καλόν. Τον Δημητρέλλη τον έγνωρίζα και από πριν, γιατί παρακοιουθεύσα τακτικά τις επιδείξεις του, εκείνος όμως δεν με έλαμβανε υπό σοβαράν έποψιν. Ο μόνος που την εποχή εκείνη εκτιμούσε την αξία μου ήμουν εγώ ο ίδιος! Μόνον εγώ θεωρούσα τον έαυτό μου ως καλό παλαιστή, είχα όμως όρκετο μυαλό, ώστε να καταλαβαίνω το πόσο λίγη εκτίμησι μου είχαν οι άλλοι. Γι' αυτό άπεφάσινα να πάω μόνος μου στον διοργανωτή και του έκανα την πρότασι για τον Δημητρέλλη, ρωτώντας τον πόσα θά ήθελε για να παλαίψη μαζί μου.

— Έγώ, λέω του διοργανωτή, δεν ζητώ τίποτε. Είτε χάσω, είτε κερδίσω, όλα δικά σου. Βέβαια, αν θγάλης πολλά χρήματα, μου δίνεις και μένα λίγα, αν θέλεις.

Έγινε λοιπόν ή πάλη και χρήματα βέβαια δεν έπληρα ούτε πεντάρα, αλλά νίκησα τον Δημητρέλλη. Που νά το φανταζόμουν ποτέ αυτό πρό όκτώ έτών, όταν δεκατριών έτών παιδί είχα ιδή την πρώτη πάλη του Δημητρέλλη με τον Ζεμπίσκου!

Αυτήν όμως την νίκη τη δική μου δεν την περίμενε κανείς, ούτε ο αντίπαλός μου, ούτε ο κόσμος. Ήμουν πολύ νέος, μικρός και άγνωστος. Κανέναν δεν έγνωρίζε ότι επάλευα, ούτε καν οι συμπατριώτες μου που ήσαν στην Άμερική. Μόνον ή οικογένειά μου το ήξερε και σ' αυτήν έγραφα τακτικά όλες μου τις επιτυχίες και τις άποτυχίες.

Τούτη τη φορά όμως ή νίκη μου άντι να χαροποίηση τον πατέρα μου, τον έκανε έξω φρενών. Του άρεσε να παλεύω και να επιδίδωμαι στον άθλητισμό, δεν το ήθελε όμως με κανένα τρόπο να το πάρω αυτό ως επάγγελμα.

Μου έστειλε λοιπόν ένα γράμμα και μου έγραφε ότι αν τυχόν και γίνω επαγγελματίας παλαιστής θά με άποκληρώση και δεν θά θέλη πειά να με ξέρη για παιδί του. Έγώ φουρκίστηκα. Ήμουν και πολύ νέος και έπαιρνα εύκολα φωτιά. «Έτσι είνε; σκέφθηκα. Τότε άφου δεν θέλει να με ξέρη πειά αυτός για παιδί του, θά τον άρηθώ κι' εγώ από πατέρα μου».

Έτσι κι' άλλοιώς από καιρό σκεπτόμουν να πάρω ένα ψευδώνυμο, γιατί το όνομα Χρήστος Θεοφίλου ήταν για τους Άμερικανούς πολύ δυσπρόφερτο και για να γίνη ένα όνομα διάσημο πρέπει να προφέρεται και εύκολα. Πήρα λοιπόν όριστικά την άπόφασι μου και ζήτησα να θρω ένα άλλο όνομα. Ζήτησα και τη συμβουλή ενός Άμερικανού δημοσιογράφου και μαζί με αυτόν, ύστερα από πολλές έρευνες και μεγάλη έπιλογή, καταλήξαμε να προτιμήσουμε το όνομα Λόντος που και σύντομο είνε και εύηχο και εύκολο να προφερθή και είνε ένα όνομα έλληνικό και μάλιστα γνωστό. Γιατί όλα κι' όλα, μπορεί να ζούσα στην Άμερική, αλλά ήθελα πάντοτε να μείνω Έλληνα και μια από τις φιλοδοξίες μου ήταν να άναδειχθώ για να εύχαριστήσω τους συμπατριώτες μου της Άμερικής.

Έτσι λοιπόν έγινα Τζιμ Λόντος και από τότε με αυτό μόνον το όνομα είμαι γνωστός.

Δεν πρόφτασα όμως να χαρώ την νίκη μου. Την εποχή εκείνη ήταν ή μεγάλη έπιδημία της γρίπης, που από την Ευρώπη μάς ήρθε και στην Άμερική. Όλοι άρρώσταιναν ο ένας μετά τον άλλο, πολλοί πέθαιναν, πολλοί γίνονταν επί μήνες άχρηστοι. Μαζί με τους άλλους άρρώστησα και εγώ και μάλιστα αρκετά βαρεία. Έμεινα στο κρεβάτι πάνω από έναμιση μήνα, ως το τέλος Φεβρουαρίου. Ένόσω ήμουν άρρωστος, δεν γυμναζόμουν βέβαια, αλλά ή φαντασία μου δούλευε άκατάπαυστα. Ωνειρευόμουν τον έαυτό μου διάσημο και άνίκητο. Τα έβαζα με όλους τους μεγάλους παλαιστάς και τους νικούσα στην άράδα, τον ένα μετά

τόν άλλον. Στο τέλος γινόμουν παγκόσμιος πρωταθλητής.

Έτσι φουσκωμένα ήταν τα μυαλα μου όταν ανέρρωσα και σηκώθηκα απο το κρεβάτι. Και μόλις μπορεσα να σταθω στα πόδια μου και άρχισα να γυμνάζωμαι, αποφάσισα να τραβήξω γραμμή προς τόν τελικό σκοπό: να παλαιψω για τό παγκοσμιο πρωτάθλημα!

Δεν ήταν μόνον ή φιλοδοξία μου που μ' έσπρωχνε σ' αυτό. Ήταν και τό φιλότιμο. Τό γραμμα του πατέρα μου με είχε πειράξει πολύ. «Δέν θέλει να μ' αναγνωρίση πεια για παιό του, έλεγα μέσα μου. "Αν όμως παλαιψω και νικήσω και πάρω τό πρωτάθλημα και μάθη ότι ό γυιός του ανακηρύχθηκε πρωτοπαλαιστής του κόσμου, και τότε ακόμη δέν θα με καταδέχεται, ή θα καταλάβη ποσο με άδίκησε;»

Αυτά τα όνειρα έκανα, άλλα κανένα δέν ήταν θάσιμο κι' ούτε ύπήρχε ή έλαχίστη έλπις να νικήσω. Ο αντίπαλος μου, που κατείχε τότε τόν τίτλο του παγκοσμίου πρωτοπαλαιστου, ήταν ο Ίωσήφ Στέκερ, ένας άνδρας πανήφυλος, έξη πόδια και τρεις ίντσες. (Σ. «Μπ.»: 1.88 μ. περιπου), πολύ δυνατός και με τά καλύτερα πόδια που μπορεί να έχη ένας παλαιστής. Τόσο δυνατά και εύστροφα ήταν τά πόδια του, που μ' αυτά μονάχα μπορούσε να καταβάλη τόν αντίπαλό του και από αυτά τόν ειχαν έπωνομάσει «Βόας ό συσφυγκτηρ».

Στήν πάλη μου με τόν Στέκερ, που κράτησε δυό ώρες και σαρανταεξη λεπτά, τό αποτέλεσμα ήταν να φάω ένα γερό ξυλο, που μ' έκανε να αλλάξω ριζικά αντίληψεις για τήν αξία μου και τήν ικανότητά μου, και τότε θυμήθηκα τό ρητόν του Σοπενχουερ που λέει ότι μόνον διά του πόνου διδασκεται ό άνθρωπος. Ήμουν άλλωστε ακόμη και πολύ αδυνατος από τήν άρρωστεια μου και γι' αυτό περισσότερο ευαίσθητος, έξ άλλου δέ ό αντίπαλός μου με είχε κυριολεκτικώς ζετρελλάνει στα χτυπήματα.

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΣΟΒΑΡΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ

Η πάλη μου με τόν Στέκερ ήταν για μένα ένα μεγάλο μάθημα. Καταλαούα πως έπρεπε να γυμνασθώ πολύ αν ήθελα να γινω καλός παλαιστής και πως είχα να μάθω πάρα πολλά ακόμη. Άρχισα λοιπόν να προπονούμαι έντατικά, τρεις-τέσσερες ώρες κάθε μέρα και να δοκιμάζω διάφορες λαβές και στροφές. Άρχισα να μελετώ καλά τήν ανατομία του ανθρώπινου σώματος και τούς νόμους τής μηχανικής, τούς οποίους πρεπει κανείς να ζερη για να μπορέση να εφαρμωση μιά λαθή, καθώς επίσης και για να αντιμετώπιση έναν αντίπαλό του. Επίσης πήγαινα τακτικά στους ζωολογικούς κήπους και παρακολουθούσα τά διόφορα ζώα που πάλευαν, για να παίρνω διδάγματα και απ' αυτά ακόμη, πραγματικώς δέ μιά από τίς πρωτότυπες λαβές μου τήν έχω πάρει από τό λεοντάρι. Επίσης άρχισα να παίρνω μαθήματα ιαπωνικής πάλης (Zin - Zitsen), όπου με μερικούς τεχνικούς χειρισμούς μπορείς να παραλύσης έντελώς τόν αντίπαλό σου. Τέλος, άντελήφθην ότι για να μπορέσω ν' αντιμετώπισω τούς θαρείς παλαιστάς, έπρεπε να ύποβληθώ σε ειδική κούρα και στήν τροφή μου και γενικά σ' όλο τόν τρόπο τής ζωής μου.

Έν τώ μεταξύ έδινα παλαιστικές επιδείξεις σε διάφορους τσίρκους, όπου έπροσκαλούσα όποιον ήθελε να παλαιψη μαζί μου και του έδινα 100 δολλάρια αν μπορούσε να βαστήξη επί ένα τέταρτο τής ώρας.

Μία από τίς φορές αυτές μου έτυχε ένα περιστατικό

που και τώρα ακόμη τό θυμούμαι και γελάω: Παρουσιάστηκε για να παλαιψη μαζί μου ένας μαυρος, όχι όμως νέγρος τής Αμερικής, αλλά Μαροκινος, που τό καυ' αυτό του μάλιστα επαγγελμα ήταν ταυρομάχος. "Όπως πάντοτε, τά εκατό δολλάρια βρίσκονταν στή γωνιά του ρίγκ και σχηματιζαν μιά έλκυστική κολωνίτσα από άσημένα δεκάρικά. "Όποιος κρατούσε πάνω από ένα τέταρτο, δέν είχε παρά να πάη στην άκρη, να τά πάρη και να φύγη.

Μόλις ανέθηκε λοιπόν ό Μαροκινος αυτός τόν είδα που έρριξε μιά φλογερή ματιά στήν κολωνίτσα των δολλαρίων, αλλά άντελήφθην πως αυτός ό ίδιος δέν άξιζε και πολλά πράγματα και θάταν αδύνατον να βαστάξη τωσην ώρα. Γι' αυτό έγώ στήν αρχή άρνήθηκα να παλαιψω μαζί του, αλλά εκείνος επέμενε κι' έτσι κατέληξα να δεχθώ.

Άρχισαμε λοιπόν να παλεύωμε και μόλις τόν έπιασα στα χέρια μου, τόν σήκωσα ψηλά και τόν έρριξα κάτω. Σηκώθηκε όρθιος, αλλά και παλι έγώ τόν έπιασα και τόν ξαναπέταξα. Αυτό επανελήφθη τρεις, τέσσερες, πέντε φορές. Τήν πέμπτη πεια φορά ό αντίπαλός μου ήταν πεια ζαλισμένος και συγχρόνως τόν είχε πιάσει φόβος μεγάλος από τό στραπάτσο που είχε πάθει. Άντι λοιπόν να σηκωθή έμενε ζαπλωμένος κάτω.

— "Έλα, του λέω, να εξακολουθήσουμε. Δέν τελείωσε ακόμη ή πάλη.

— Μπα, μου λέει εκείνος, έγώ είμαι κάτω, νικήθηκα.

— Μά πως νικήθηκες, αφού ούτε τίς πλάτες σου δέν ακουμπάς.

Τότε εκείνος έπεσε μόνος του κάτω, έτσι ώστε όχι μονάχα ή πλάτες, αλλά και ό λαιμός του και τό κεφαλι του, και τά χέρια του και τά πόδια του ακουμπούσαν στή γη.

— Μα αφού σου λέω πως είμαι κάτω! μου φώναξε.

Πώς να περιγράψω τά γέλια του κόσμου ύστερα από τήν δήλωσι αυτήν; Σωστό πανδαιμόνιο έγινε.

Ο αντίπαλός μου σηκώθηκε και γύρισε στή θέσι του ριχνοντας μιά τελευταία ματιά στα 100 δολλάρια και φεύγοντας έδήλωσε σοβαρά:

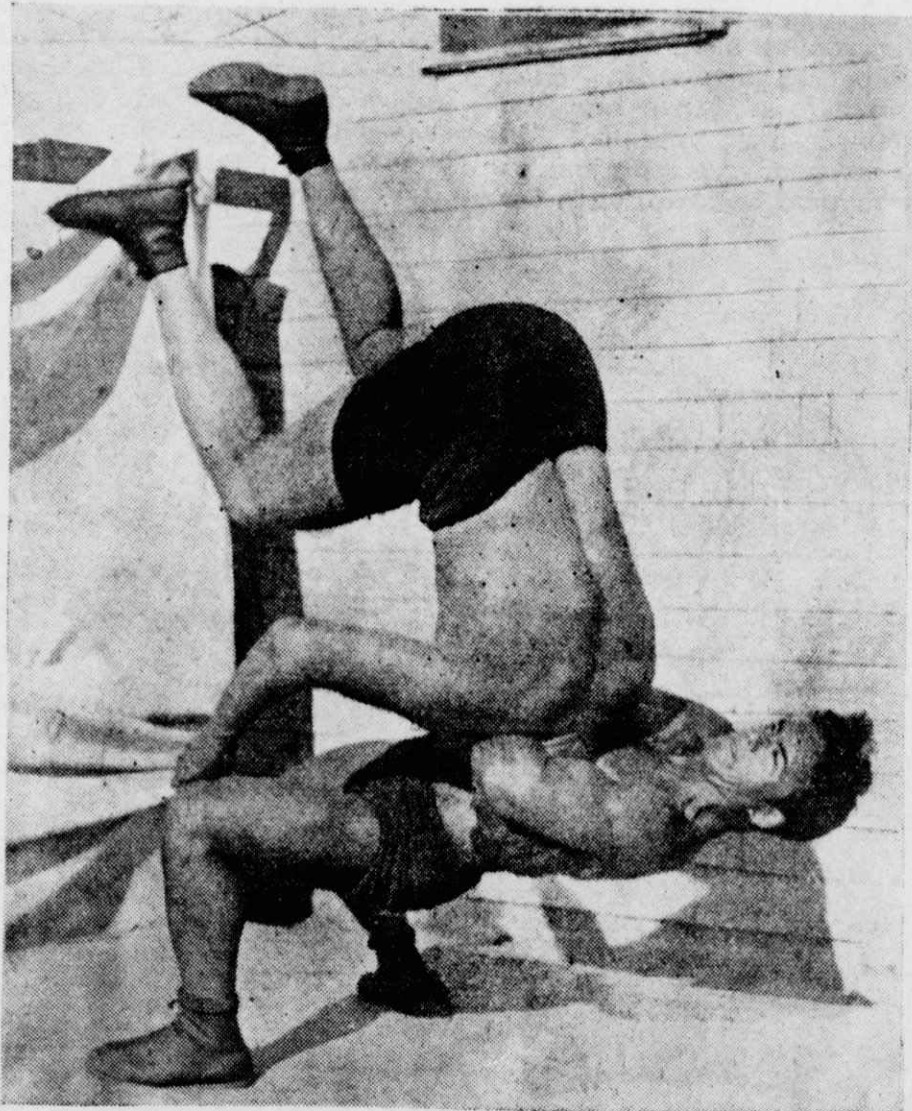
— Καλύτερα έχω να παλεύω με ταύρους, παρά με ανθρώπους.

Τήν ίδια περίπου εποχή μου συνέβη και ένα άλλο, διασκεδαστικό επεισόδιο: Έπρόκειτο σε μιά μικρή επαρχιακή πόλι να δώσω μιά συνάντησι μ' έναν νεαρό παλαιστή. Αυτός

δέν ήταν τίποτε τό σπουδαίο, αλλά ό ίδιος καμαρωνόταν κι' έλεγε πως θα με νικήση και άλλα πολλά μεγάλα λόγια. Τήν ήμέρα λοιπόν τής συναντήσεως συγκεντρώθηκε στο μέρος όπου έπρόκειτο να δοθή, όλόκληρη ή οικογένειά του! Η μητέρα του, ή αδελφή του, τά ξαδέλφια του. Ήρθαν μάλιστα και εγκαταστάθηκαν ακριβώς από κάτω από τήν παλαιστρα, στις καλύτερες θέσεις κι' επιδεικνύονταν σαν να ήθελαν να πούνε: «Μας βλέπετε, έμεις είμαστε ή μητέρα κ' ή αδελφή του νικητή».

Έν τούτοις τά πράγματα δέν ήρθαν όπως τά επιθυμούσαν και χωρίς πολλές διαδικασίες σε λίγη ώρα έρριξα τόν νεαρό κάτω και τόν ανάγκασα να όμολογήση πως ήταν νικημένος. "Ε, αυτό δέν μου τό συχώρησε ή αδελφή του. Με παραμόνεψε τήν ώρα που κατέβαινα από τήν παλαιστρα για να πάω να ντυθώ και κατακκόκινη από τόν θυμό τής, μου έδωσε ένα μπάτσο! Έγώ χαμογέλασα, τής έπιασα τό χέρι και τής είπα:

— "Αν ήσουν άγόρι θα σε προκαλούσα τώρα να παλαιψουμε. Άλλά είσαι κορίτσι. Γι' μπορώ να σου κάνω; (Άκολουθεί)

Μιά ώραία φωτογραφία του Λόντου προπονουμένου